

Божият Мир

Иоана 14:27. мир ви оставям; Моя мир ви давам; Аз не ви давам както светът дава. Да се не смущава сърцето ви, нито да се бои.

Марка 9:50. Добро нещо е солта; но ако солта стане безсолна, с какво ще я подправите? Имайте сол в себе си, и мир имайте помежду си.

Лука 2:14. Слава на Бога във висините, И на земята мир между хората, в които е Неговото благоволение.

И така, в Исус Христос имаме мир не само в сърцето си, но и между нас. Може би мнозина си мислят, че този мир е нещо, което Бог ни дава да си го имаме и да го ползваме, когато ни потрябва. Днес искам да ви покажа от Божието слово, че този мир християнина го получава по един определен начин и ако се опитава да го получи по друг или няма да има мир или ще започне да се утешава с нещо, което не е мирът на Исус Христос.

Първо искам да свържа мирът за който говори Исус Христос с две други понятия: страхът и робството:

Иоана 8:32. и ще познаете истината и истината ще ви направи СВОБОДНИ.

Римляни 8:15. Защото не сте приели дух на РОБСТВО, та да бъдете пак на СТРАХ, но приели сте дух на осиновение, чрез който и викаме: Авва Отче!

Евреи 2:14. И тъй, понеже децата са същества от общата плът и кръв то и Той, подобно на тях, взе участие в същото, за да унищожи чрез смъртта този, КОЙТО ИМА ВЛАСТТА, СИРЕЧ, ДЯВОЛА, 15. и да избави всички ония, които, поради СТРАХА ОТ СМЪРТТА, през целия си живот са били подчинени на РОБСТВО.

2 Тимотей 1:7. Защото Бог ни е дал ДУХ НЕ НА СТРАХ, а на сила, любов и себевладение.

1 Иоаново 4:18. В ЛЮБОВТА НЯМА СТРАХ, но СЪВЪРШЕНАТА ЛЮБОВ ИЗПЪЖДА СТРАХА; защото страхът има в себе си наказание, и който се страхува, не е усъвършенствуван в любовта.

Да, накрая стана ясно, че пак трябва да говорим и за любов – любимата ни тема. Защо искам да свържа Исусовият мир със свободата и липсата на страх. Първо: това е съвсем естествено. Ако имаме страх в душата си, не можем да кажем, че имаме мир. Второ, мирът не може да дойде преди свободата. Както става ясно от горните стихове, за да си отиде страхът, първо трябва да бъдем освободени от робството, в което сме живели. За тази свобода, и как се влиза в нея, сме говорили многократно. Сега искам само да спомена добре познатата ни (надявам се) дума – ПОКАЯНИЕ. Намираме я на следните две места (и не само там):

1 Петрово 2:25. Защото като овце блуждаехте, но сега се ВЪРНАХТЕ при Пастиря и Епископа на душите ви.

Лука 15:17. А като **ДОЙДЕ НА СЕБЕ СИ** рече: Колко наемници на баща ми имат излишък от хляб, а пък аз умирам от глад!

Да, става дума за нас – все същите овце. Виждали ли сте овца или агне, заблудени и изостанали от стадото? Те тичат припряно и бляят силно, надявайки се другите от стадото или овчаря да им отговорят и така да разберат накъде да вървят: като овце блуждаехте. Друго си е когато си в стадото, наоколо все познати муцуни, овчарят знае пътя и както пашата, така и прибирането вечерта в кошарата, са осигурени. Същите овца или агне сега безгрижно пасат зелена тревичка или блажено преживят полегнали край овчаря, който им свири на кавал.

Ако сравнението с овцете не ни се нрави, блудният син, макар и да изглежда по-човекоподобен, пак преминава от същото състояние на заблуда към **СРЕЩА С ИСТИНАТА, КОЯТО ГО ПРАВИ СВОБОДЕН**, за да приеме онова, което е и добро, и живот, и спасение за него – да се върне при баща си – епископа на душата му.

Иоан 14:1. Да се не смущава сърцето ви; вие вярвате в Бога, вярвайте и Мене. 2. В дома на Отца Ми има много обиталища; ако не беше така, Аз щях да ви кажа, защото отивам да ви приготвя място. 3. И като отида и ви приготвя място, пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си, тъй щото гдето съм Аз да бъдете и вие.

Нека бъда малко по-конкретен: При нашето покаяние ние получаваме мир с Бога (2 Коринтяни 5:20). За да задържим този мир, ние имаме нужда да вършим Божията воля – не само да я знаем (Яков 1:22). Имаме нужда да престанем да дружим със света, а да се покорим на Бога (Яков 4:1-10). Имаме нужда да се усъвършенстваме в любовта (1 Иоан 4:18 виж по-горе). Усъвършенстването в любовта не се случва докато четем Библията или се молим на Бога. То се случва докато общуваме с ближните си. Когато се научим да носим един другиму теготите си (Галатяни 6:2), да струваме добро на всички (Галатяни 6:10), да считаме другия по-горен от себе си (Филипяни 2:3), да си претърпяваме и прощаваме един на друг (Колосяни 3:13) и т.н., все в тоя дух, тогава любовта и мирът ни ще бъдат свършени.

Искате ли да ви уверя в това? Искате ли да знаете как става? Нека прочетем Псалм 18.25. **Към милостивия, Господи, милостив ще се явиш, Към непорочния, непорочен ще се явиш. 26. Към чистия, чист ще се явиш, И към развратния, противен ще се явиш. 27. Защото оскърбени люде Ти ще спасиш; А очи горделиви ще смириш.**

Вярваме ли, че бог без лицепрятие съди и малък и голям? (1 Петрово 1:17)

В този 18-ти Псалм имаме едно скъпоценно описание от Бога. Когато се приближим към него в оня велик и бележит ден Господен (Деяния 2:20), той ще се обърне към нас според това какви сме били, според това как сме се отнасяли всеки с ближния си. Затова двете заповеди (Марк 22: 37-40) са всъщност една. Бъди милостив към ближния си и Бог ще бъде милостив към тебе, когато те срещне. Обичай ближния си и Бог ще те възлюби – само ако напълно разбирахме какво означава да бъдеш възлюбен от Бога.

2 Петрово 1:2. Благодат и мир да ви се умножи чрез познаването на Бога и на Исуса, нашия Господ. 3. Понеже Неговата божествена сила ни е подарила всичко що е потребно за живота и за благочестието, чрез познаването на Този, Който ни е призовал чрез Своята слава и сила;